

JOS SMIT

Heerlijke geuren verspreiden zich door het restaurantje van Magma, het gebouw voor bewonersinitiatieven in Vinkhuizen. Zes vrouwen met een migratieachtergrond buigen zich samen over een menu uit de traditionele keukens van een van hen. Maar „het is meer dan alleen koken.“

Een groep vrouwen met een migratieachtergrond kookt elke twee weken in Vinkhuizen samen een maaltijd. FOTO'S NIENKE MAAT

Jinan Elbrahimi (46) is een van de vrouwen uit de groep die om de week voor een aantal gasten kookt in het restaurantje van Magma, het gebouw voor bewonersinitiatieven in Vinkhuizen.

Met een wijs gebaar presenteert ze het menu van deze woensdagmiddag: salade, rijst met kip en banaan-kaastaart toe. Daarna volgt een hartelijk „eet smakelijk!“ De gehele groep bestaat uit twaalf vrouwen met een migratieachtergrond die vier keer per week samenkomen, om bijvoorbeeld schoon te maken of te overleggen. Elke twee weken mondt dit uit in een maaltijd, deze week zijn dertig gasten uitgenodigd. Door de coronamaatregelen kunnen zij momenteel niet met slechts zes vrouwen per keer afspreken.

Het initiatief om samen te koken, helpt hen sociale contacten op te doen. Ook helpt het om de Nederlandse taal te spreken en komen ze met andere culturen in aanraking. „Het is meer dan alleen koken. De vrouwen die samenkomen kunnen hier de taal oefenen, leren samenwerken en afspraken nakomen“, zegt Nanneke Jager (64). Zij is sociaal werker bij WIJ-team Vinkhuizen en bij vrouwen centrum Jasmijn in Groningen.

Het menu vindt zijn oorsprong altijd in de cultuur van een van de vrouwen. Deze keer is het Iraaks, twee weken geleden was het Indoneesisch. „Alle culturen hebben eigen recepten, het is leuk om daarmee kennis te maken“, zegt Nihayat Hamarrza (56) uit Irak. Zij is deze week verantwoordelijk voor het menu en zwaait de scepter in de keukens.

Ze scheidt de bakjes vol en vertelt met een trossie glimlach over haar kinderen: haar dochter bijvoorbeeld is bijna klaar met haar opleiding en wordt straks dokter. „Ik ben stap voor stap mezelf aan het verbeteren. Eerder vond ik het lastig om met mensen te praten“, vertelt Loubna Akabbal (39). Het samen koken heeft haar geleerd daar beter in te worden. „Ik maakte geen oogcontact en kreeg zelfs buikpijn van de zenuwen als ik met iemand in gesprek moest. In anderhalf jaar is dat veel beter geworden. Het voelt echt als een stap naar voren.“

Om 11.30 uur wordt de laatste hand aan de maaltijd gelegd. Jager wil de rode schorten uitleiden die alle vrouwen dragen wanneer er gasten zijn, maar die zijn nog niet gestreken en liggen gekreukeld in de kast. Iedereen is echter al druk met eigen taken.

Glukkig is er een verslaggever voorhanden. Binnen een mum van tijd zijn er een strijklank en -ijzer in de keukens neergezet. De verslaggever mag aan de bak. „Het is goed voor deze vrouwen om te zien dat een man ook prima kan strijken“, zegt Jager grijnzend.

De dames zijn voor 10.00 uur 's ochtends al begonnen de maaltijd voor te bereiden. Even voor 12.00 uur komen de eerste gasten. Jager int de 1,50 euro die de maaltijd per persoon kost. Loubna Akabbal scant de QR-codes.

Door de coronamaatregelen wordt er met een gastenlijst van genodigden gewerkt. Er komen dertig gasten die behoefte hebben aan

contact en gezelligheid. Door de beperkte kosten per maaltijd is het ook geschikt voor mensen met een smalle beurs.

De eetzaal en de keukens zijn door de dames zelf opgeknapt en ingericht. Ze zijn hierbij geholpen door buurtbewoners. Ook kwam er steun van bedrijven zoals Ikea, Makro en Jumbo.

Op een van de muren prijkt een muurschildering van Michel Velt, op een andere muur is een schildering van VAAF te zien. VAAF staat voor Lotte Masker en Jonna Bo Lammers, beiden uit Groningen. Zij zijn gespecialiseerd in muurschilderingen. Beide schilderingen zijn gratis door de kunstenaars gemaakt.

„We komen voor het eten en de gezelligheid“, zegt gast Marga Sobering (65). Ze schuift samen met haar buurvrouw Ineke de Hoog (69) aan bij het eten. De Hoog: „Voor mij is het de tweede keer. De vorige keer beviel goed, anders was ik niet weer gekomen“, zegt ze met een lach.

Een andere gast die zichtbaar geniet, is Mahafain (77). Ze heeft een verstandelijke beperking en is met haar vader naar het restaurantje gekomen. Ze kijkt glimlachend om zich heen. Haar vader legt uit dat Mahafain erg van gezelligheid houdt. „Ik ben hier vooral voor haar. Ze heeft weinig contact, zeker door corona ziet ze bijna niemand“, gaat haar vader verder. „Het is hier altijd erg gezellig.“ Mahafain haar vader wil liever niet met zijn naam in de krant, hij is bang voor het regime waarvoor hij gevlucht is.

Wanneer iedereen op zijn of haar toegewezen plaats zit, begint Twana Tawelayi (69) uit Irak zacht te tokkelen op een oed, een Arabisch snaarinstrument. Hij is voorzitter van de Koerdische Vereniging in Groningen en is door Jager uitgenodigd om muziek te maken tijdens het eten. Hij heeft ook twee trommels meegenomen. Even later worden deze trommels bespeeld door vrouwen die klaar zijn in de keukens. De gasten lachen, klappen en bewegen mee op het Arabische ritme. Jager en de dames kunnen tvreden zijn, het is weer gelukt.

„Wat we doen zijn kleine druppels op een gloeiende plaat, maar samen vormen die een plas“, vat Jager het initiatief samen.

„Wat we doen zijn kleine druppels op een gloeiende plaat, maar samen vormen die een plas“, vat Jager het initiatief samen.

„Wat we doen zijn kleine druppels op een gloeiende plaat, maar samen vormen die een plas“, vat Jager het initiatief samen.

Koken, & kletsen & samenwerken

